

Zarzuty i główne argumenty

1. W ramach pierwszego zarzutu odwołania wnosząca odwołanie zarzuca naruszenie jej praw procesowych. W szczególności podnosi ona, że Sąd w żaden sposób nie ustosunkował się do jej zasadniczego – przyznanego na rozprawie przed Sądem – zarzutu, zgodnie z którym Komisja nie zbadała indywidualnie zakomunikowanych jej przez Niemcy szczególnie ciężkich przypadków.
2. W drodze zarzutu drugiego wnosząca odwołanie zarzuca, że Sąd niesłusznie wyszedł z założenia, że wspólnotowy handel emisjami od początku wyklucza uwzględnienie ciężkich przypadków. Tym samym zaskarżony wyrok narusza art. 11 ust. 3 i art. 10 bis dyrektywy 2003/87/WE jak również decyzję Komisji 2011/278.
3. W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd pominął obowiązek Komisji do dokonania wykładni zgodnej z prawami podstawowymi i tym samym dopuścił się naruszenia art. 51 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”).
4. W drodze zarzutu czwartego zarzuca się naruszenie prawa procesowego w formie zafałszowania dowodu, ponieważ Sąd włączył do swoich rozważań przedstawione przez wnoszącą odwołanie dowody istnienia ciężkiego przypadku.
5. Wreszcie, wyrok Sądu stanowi naruszenie praw podstawowych zakotwiczonych w art. 16, 17 w związku z art. 52 ust. 1 Karty. Niesłusznie kwalifikuje on decyzję Komisji jako zgodną z prawem i mającą charakter proporcjonalny.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 240, s. 27).

⁽²⁾ Decyzja Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 240, s. 27).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 10 października 2014 r. w sprawie T-479/13 Marchiani/Parlament, wniesione w dniu 9 grudnia 2014 r. przez Jean'a-Charlesa Marchianiego

(Sprawa C-566/14 P)

(2015/C 034/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Jean-Charles Marchiani (przedstawiciel: adwokat C.-S. Marchiani)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 10 października 2014 r. w sprawie T-479/13 Jean-Charles Marchiani/Parlament Europejski.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania skarżący podnosi pięć zarzutów:

Po pierwsze, w ocenie skarżącego Sąd naruszył prawo, odmawiając zastosowania w jego przypadku przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego. Decyzja z dnia 4 lipca 2013 r. została bowiem wydana z naruszeniem przepisów proceduralnych, jako że była sprzeczna z decyzjami Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. w sprawie przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego. Decyzja ta została również wydana z naruszeniem zasady kontrydiktoryjności oraz zasady poszanowania prawa do obrony.

Po drugie, Sąd naruszył prawo ze względu na to, że uzasadnienie wydanego przez niego wyroku jest wewnętrznie sprzeczne w zakresie, w jakim Sąd nie dopatrzył się uchybień w związku z wydaniem spornej decyzji z dnia 4 lipca 2013 r., opierając się na przepisach dotyczących zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego (przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet). Z jednej strony decyzja z dnia 4 lipca 2013 r. była rezultatem błędnego zastosowania przepisów dotyczących zwrotu kosztów i diet, które przestały obowiązywać w 2009 r. Z drugiej strony Sąd, który początkowo odwoływał się do tych przepisów, w dalszej kolejności całkowicie zaprzestał powoływania się na nie, wskazując jako jedyną podstawę prawną rozporządzenie finansowe Unii Europejskiej z 2012 r.

Po trzecie, skarżący zarzuca Sądowi naruszenie prawa poprzez przerzucenie ciężaru dowodu wyłącznie na niego.

Po czwarte, Sąd rażąco naruszył zasadę bezstronności, jaką powinien kierować się każdy organ Unii Europejskiej przy wykonywaniu swoich kompetencji. Sąd bowiem w żaden sposób nie wziął pod uwagę funkcji politycznych, jakie wcześniej piastował sekretarz generalny Parlamentu Europejskiego, który jest autorem spornej decyzji.

Po piąte, skarżący zarzuca Sądowi naruszenie prawa poprzez nieuwzględnienie okoliczności, że decyzja z dnia 4 lipca 2013 r. dotyczy zwrotu kwot, które w każdym razie są przedawnione. W ocenie skarżącego naruszenie przez Sąd przepisów dotyczących przedawnienia stanowi pogwałcenie zasady niedziałania aktów wspólnotowych wstecz, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, a także zasady wydania rozstrzygnięcia w rozsądnym terminie.
